Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 138. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 21-го ЧЕРВНЯ 1979 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 21, 1979 — No. 138. VOL. LXXXVI.

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА УКРАЇНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. (В-УККА). — Продовжуванням оборони прав України, відвідини Валентина Мороза у Філядельфії та підготова Українського Фестивалю музики, пісні й танку „Гомін України" в Рабин Гуд Делл були в центрі уваги нарад Управи Відділу Українського Конгресового Комітету Америки у Філядельфії на регулярному черговому засіданні, що відбулось у п'ятницю, 9-го червня ц. р., в домівці Відділу УККА.

Засідання Управи Відділу УККА відкрив і ним проводив голова Відділу проф. д-р Петро Стерчо, а секретарював Мирон Баранецький. У звіті голови Відділу підкреслено трикратні відвідини звільненого недавно з московсько-комуністичних в'язниць провідного українського нескореного — Валентина Мороза у Філядельфії, кожночасно заходами Комітету Оборони Прав України ім. В. Мороза, що його очолює мґр Уляна Мазуркевич, при співпраці Управи Відділу УККА, в якій вона виконує функції референтки Оборони Людських, Громадських і Національних Прав. Вже другого дня по прибутті до Америки — Валентин Мороз взяв участь у величавій маніфестації на площі біля Музею Мистецтва у Філядельфії, де ентузіястично й емоційно вітали його біля двох і пів тисячі українців Філядельфії. Саме тут, 28-го травня ц. р. Валентин Мороз вперше поцілував український національний прапор, яким, до речі, постійно прикрашений бульвар національних прапорів у Місті Братньої Любови.

Другі відвідини відбув Валентин Мороз у середу, 23-го травня, концентруючи свої відвідини на історичних місцях, зокрема Дзвона Свободи, Залі Проголошення Самостійности, приміщень першого Конгресу Америки і т. п., пов'язуючи ці відвідини з пресовою конференцією у висліді якої всі три філядельфійські щоденники мали довші статті, як і всі три головніші телевізійні русла подавали обширні репортажі. Того ж дня Валентин Мороз склав також візиту Раді Об'єднаних Жидівських Організацій, де по його промові вітали його ентузіястично повстанням з місць і довгими оплесками. Відвідини свої того ж дня завершив він зустріччю з Екзекутивою ЗУАДК-у.

Але поодинокі громадяни мали можливість найкраще познайомитись з Валентином Морозом у понеділок, 4-го червня, під час його зустрічі з українським громадянством. Кожного учасника зустрічі представляв гостеві голова Відділу УККА д-р П. Стерчо, в товаристві мґр Уляни Мазуркевич. Після короткого слова до зібраних, Валентин Мороз відповідав на численні питання учасників. Пані з Комітету Мороза заслуговують на загальну подяку за приготоване ними прийняття для біля 350 учасників зустрічі, що була подумана для придбання фондів Родині Мороза.

Поруч підготови збірки фондів на потреби СКВУ що буде переведена біля всіх українських церков у неділю, 17-го червня ц. р., як і плянування збірки Українського Народного Фонду, в центрі уваги була підготова цьогорічного Українського Фестивалю на всесвітньому форумі в п'ятницю, 17-го серпня, в Рабин Гуд Делл у Фермонт парку в Філядельфії. Президія Відділу УККА подбала й цього року про найкращу можливу мистецьку програму, заангажувавши до участи добре відому в музичних колах концертову піяністку Лідію Артимів, уроджену Філядельфії, а до вокальних сольових і дуетових виступів загально люблену солістку Марту Кокольську-Мусійчук і ліричного тенора Василя Мельничина з його донею Андіянкою, як акомпаняторку, аж із Кентакі. Найкращий існуючий в Америці чоловічий хор, „Прометей" з Філядельфії, під майстерною кермою проф. Михайла Длябоги, як і славний Український Танцювальний Ансамбль із Монтреалю, під загальною кермою Петра Марунчака, виконають групову хорову й танцювальну частину програми під смак публіки, бо досвід у них не абиякий.

Вже тепер Управа Відділу УККА запрошує широкі кола громадянства до участи в Українському Фестивалі, що його українське громадянство влаштовує у співпраці з Відділом Дозвілля Міського Уряду Філядельфії.

На прохання Ініціятивної Групи Загального Громадського Комітету для вшанування 100-ліття Симона Петлюри, Відділ УККА передав підготову й переведення цього ювілею цьому Комітетові, надаючи йому свій протекторат.

Управа Відділу УККА присвятила спеціяльну увагу наданню першому Філядельфійському українцеві, д-рові Ричардові Ганусеві, почесного докторату Темпл університетом 24-го травня ц. р. Цю подію відзначено спеціяльним святковим обідом у його честь, влаштованим Групою Учителів для Перевірки Програми Навчання, на чолі з д-ром Андрієм Шулем й Петрусею Савчаковою, та Українською Лігою Проти Знеславлювання, що її очолює п-і Дзвінка Швед. У святочному обіді 3-го червня взяли участь представники Міської Шкільної Ради, Міського Уряду, Темпл університету та численних українських організацій, на чолі з головою УККА.

Відбувся XXII Злет Юнацтва СУМ-А

Елленвілл, Н. Й. (Л. І.). — У суботу і неділю, 26-го і 27-го травня ц. р., на сумівській оселі біля Елленвілу відбувся XXII Злет Юнацтва СУМ-А Осередків східного побережжя. Злет проходив під кличем „Честь і слава борцям за волю України". В ньому взяли участь Осередки СУМ з Ню Йорку, Бостону, Філядельфії, Йонкерсу, Пассейку, Асторії, Гартфорду, Амстердаму, Ірвінгтону, Трентону, Трой, Джерзі Ситі та Ню Гейвену.

Офіційне відкриття відбулося у суботу, 26-го травня в полудне — вмаршом сумівців на площу перед Пам'ятниками Героїв. Командантом Злету був Лев Іваськів з Філядельфії, а Бунчужним Михайло Дзюбас з Трентону. Злет Юнацтва СУМ-А зорганізувала Крайова Булава СУМ-А, що її очолює Ігор Мірчук, а переведа його філядельфійська округа СУМ-А.

Після піднесення прапорів і звітування всіх учасників (з командою їх було 212) та відчитання святочного наказу, до учасників Злету промовив комендант Злету, вказавши на значення та важливість відбуття Злету. На відкриття був присутній голова КУ СУМ-А інж. Мирослав Шмігель.

Після обіду відбулися програма — конкурси юнацтва СУМ. Конкурсом знання проводив Богдан Гаргай (всіх учасників 52), конкурс слова і мистецтва (кервник

(Закінчення на стор. 4)

Джордж Міні відійде на емеритуру

Вашингтон. — Джордж Міні, президент Американської Федерації Праці Конгресу Індустріяльних Організацій (АФП-КІО) та впливовий у вашінґтонських політичних колах діяч робітничих спілок, відійде в цьому році на емеритуру. Згідно із загальною опінією його місце напевно займе теперішній фінансовий секретар (АФП-КІО), Лейн Кіркленд який своєю працею і своїми виступами в обороні прав робітників здобув собі велику популярність.

Джордж Міні

Джордж Міні, який був лідером цієї найбільшої робітничої спілки майже чверть віку, видужує тепер з важкої хвороби. Перебуваючи довго у шпиталі, Міні втратив 20 фунтів і стан його здоров'я не дуже покращав. Лікарі твердять, що Міні потребує довшого лікування і відпочинку. Не зважаючи на недугу, президент АФП-КІО духово почувається добре і є спроможний, за посередництвом своїх численних співробітників, керувати профспілкою.

Керівники юнії надіються, що Міні повернеться до своєї праці за кілька тижнів. Ніхто не змушує Міні відходити на емеритуру. Кореспонденти стверджують, що це рішення прийняв сам Міні, без жадного зовнішнього натиску.

Передбачений наступник Міні, Лейн Кіркленд, якому минуло 57 років життя, все був другою особою в АФП-КІО. Загально припускають, що на становище президента Американської Федерації Праці — Конгресу Індустріяльних Організацій будуть кандидувати також інші особи з близького оточення Джорджа Міні. Немає сумніву, кажуть політичні спостерігачі, що жадний з кандидатів не матиме такого впливу на американську політику й економічне життя ЗСА, як мав Міні, для якого двері бюр усіх президентів ЗСА були все відкриті.

Повстанці в Нікараґуї встановили тимчасову хунту

Манаґуа, Нікараґуа. — Повстанці Нікараґуи, зайнявши міста Леон і Матаґальпа на півночі та повівши сильну офензиву на місто Рівас у південній частині цієї країни, проголосили встановлення тимчасової п'ятичленної хунти, в склад якої входять представники партій, які є в опозиції до правлячого режиму президента Анастазія Сомози Дебайле.

У столичному місті Манаґуа ще бої поміж переважно лівими повстанцями, які називають себе сандіністами, та воюками Національної Ґвардії ведуться на вулицях, при чому повстанці зайняли вже кілька убогих кварталів на передмістях. Передбачаючи перемогу повстанців та повалення уряду президента Сомози, Мехіко, Коста Ріка й Еквадор зірвали дипломатичні зв'язки з Нікараґуою, а країни Андейського Спільного Ринку, тобто Венесуеля, Колюмбія, Перу, Болівія й Еквадор, заявили, що Нікараґуа є „в стані війни" та визнали леґітимність повстанського руху. Лідери сандіністів заявили під кінець минулого тижня, що „дні Сомози пораховані".

Склад проголошеної повстанцями тимчасової хунти вказує на це, що вони мають намір включити в новий уряд не тільки ліві, але й праві та центристські партії. До хунти входять Серґіо Рамірез Меркадо, 34-річний науковець, який є членом центристської коаліції, Альфонсо Робельо Каєхас, 39-річний індустріяліст, Віолєта Барріос де Чаморро, 49-річна вдова по вбитому ще минулого року редакторові опозиційної консервативної газети „Ля Пренза", Мойзес Гассан Моралєс, 36-річний науковець, який очолює прогресивний національний Патрі-

(Закінчення на стор. 4)

ПЕРЕДБАЧАЮТЬ СТРАТЕГІЧНУ ПЕРЕВАГУ СССР В 1980-ИХ РОКАХ

Вашінґтон. — Шеф штабу армії ген. Бернард В. Роджерс передбачає, що З'єднані Стейти Америки відставатимуть в 1980-их роках у ділянці нуклеарного стратегічного озброєння і що Совєтський Союз здобуде перевагу в ділянці цієї зброї та зможе навіть пробувати „розв'язати" американське питання при допомозі військової сили.

Ген. Бернард Роджерс, який незабаром має замінити ген. Александра М. Гейґа на становищі головнокомандуючого військами Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) заявив під час зустрічі з кореспондентами, що ЗСА можуть втратити необхідну мілітарну рівновагу на протязі декількох років, що було б дуже небезпечним явищем для оборони Заходу. „Я думаю, що ми повинні бути готові на совєтські спроби", — заявив 57-річний генерал кореспондентам.

Помимо того, що секретар Департаменту оборони Гарольд Бровн заявляє, що ЗСА в 1980-их роках будуть готові відбити всякі атаки ворога, ген. Роджерс і багато інших військовиків твердять, що Америка в тому часі і пізніше буде слабшою мілітарно від СССР. Період нуклеарного послаблення, на думку ген. Роджерса, наступить між 1980 і 1986 роками, коли Москва матиме змогу, як тільки захоче, знищити майже усі „Мінетмен" ракети, тобто нерухомі ракети. Очевидно, мусить наступити „протверезіння" і, на думку ген. Роджерса, ЗСА розпічнуть розбудову пересувних ракет „Ем-Екс", великанів з 10-ма відокремленими атомовими стрільнами, з нищівною силою 335 кілотонн кожна. Для прикладу треба вказати, що 335 кілотонн рівняється силі, яка на 22 рази більша від атомової бомби, скиненої на Гірошіму під час Другої світової війни. Проєкт пересувних ракет, який коштуватиме 30 більйонів долярів, буде закінчений до 1989 року.

Цей проміжок мілітарного послаблення ЗСА, так докладно схарактеризований ген. Бернардом Роджерсом, поважно турбує військовиків і деяких політиків Америки. В час кубинської кризи ситуація була дещо інакшою. Роджерс відмітив, що якщо СССР був би такий мілітарно сильний в 1962 році, як він буде в 1980-их роках, то совєтські керівники ніколи не були б погодились на відтягнення своїх ракет з Куби.

При тому Роджерс заявив, що штаб армії ще не зайняв точного становища до підписаного президентом Джіммі Картером і совєтським лідером Леонідом Брежнєвим договору про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), але зробить це після докладної перевірки договору.

Китайський Крайовий Народний Конґрес розпочав свої наради

Пекін. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що в понеділок, 18-го червня, розпочались наради китайського Крайового Народного Конгресу (парляменту), який, крім автоматичного затвердження багатьох урядових проєктів, схвалить деякі зміни в керівництві провінціями, приділе до уваги деякі пересунення на найвищому урядовому щаблі та обговорить новий економічний плян уряду, але в дещо зміненому виді, бо уряд зрезиґнував з багатьох проєктів з огляду на великі кошти.

Народний Конгрес Китайської Народної Республіки збирається на наради рідко. Останнє засідання відбулося 16 місяців тому і з уваги на те закордонні політичні спостерігачі і кореспонденти з великою увагою прислуховуються до перебігу нарад цього китайського „законодавчого" тіла. Кореспонденти звітують, що дещо змінилося відношення китайських керівників до західних журналістів. Наприклад, колись було неможливо одержати будь-які інформації про наради Народного Конгресу, а тепер речник Політбюра Джі Пенґфей вичерпно інформував представників

(Закінчення на стор. 4)

ВІННІПЕҐ ВІТАВ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Вінніпеґ. — Як подає місцевий щоденник „Трібюн" з 11-го червня ц. р., понад 3,000 осіб ентузіястично вітали в неділю, 10-го червня, недавно звільненого українського політв'язня Валентина Мороза під час зустрічі з громадою у Конвенційному центрі.

З нагоди відвідин В. Мороза цього центру українства у північнозахідній Канаді, діючий посадник Вінніпеґу проголосив понеділок, 11-го червня, „Днем Валентина Мороза", а опісля особисто привітав його, як „хороброго борця за свободу і гідність людини та за незалежність України".

Промовляючи до зібраних членів громади та до молоді, а в понеділок до представників преси, радіо і телевізії, Мороз закликав українську громаду до єдности та до посиленої боротьби за національні права українського народу. Цю тему він наголошував під час свого виступу на бенкеті в його честь у понеділок увечері. Біля 800 осіб прибули на бенкет, під час якого Морозові передано дарунок у формі понад 14,000 долярів та привіти від цілої української громади цього міста.

Валентин Мороз серед української молоді на зустрічі у Вінніпезі.

Звертаючись до населення Канади та її уряду Мороз закликав до бойкоту Олімпійських Ігрищ у Москві в 1980 році, якщо совєтський уряд не проголосить загальної амнестії для всіх політв'язнів. „Я апелюю до сумління і самопошани цілого Заходу — заявив Мороз під час пресконференції — не буде б великою кривдою, коли б Захід погодився на влаштування Олімпіяди за колючими дротами".

Як і раніше в Оттаві та в Торонто, Мороз закликав канадський уряд здержатись з продажем пшениці Совєтському Союзові та використовувати недомагання в індустрії та в сільському господарстві СССР для здобуття концесій. Він привітав перемогу консерватистів у виборах до Палати Громад Канади та висловив признання новому прем'єр-міністрові Джозефові Кларкові за його рішення перенести канадську амбасаду в Ізраїлі з Тель Авіву до Єрусалиму.

Щодо перших вражень із перебування на Заході, то Мороз заявив, що він не поділяє песимізму російського письменника Александра Солженіцина, підкреслюючи, що Україна — це частина Заходу, а традиції українців є це, що їм „насильно накинули східню колективну ментальність". Захід, твердив Мороз, повинен усвідомити собі, що комунізм та російський імперіялізм — це найбільші вороги людства і їх слід поборювати.

Під час свого перебування у Вінніпезі, Мороз ще зустрічався зі заступником губернатора Манітоби Ф. Л. Джобіном та з прем'єром Стерлінгом Лайоном, які обіцювали посилити зусилля у справі виїзду з СССР дружини і сина Мороза.

Преса Вінніпеґу подала обширні інформації про відвідини Мороза, підкреслюючи, що він твердо обстоює ідею незалежности і соборности України.

ЗВЕРНЕННЯ МАТЕРІ ВАЛЕРІЯ МАРЧЕНКА В ОБОРОНІ СИНА

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — У самвидаві поширюються два документи до справи Валерія Марченка, а саме — звернення його матері до міністра внутрішних справ ССР В. Щелокова та лист Валерія до неї.

Валерій Марченко є внуком професора Київського університету, автора численних праць, Михайла Марченка, та сином викладача української мови і літератури. Валерій навчався на філологічному факультеті Київського університету, був співробітником „Літературної України" та інших газет і журналів, а також перекладачем творів азербайджанської, туркменської та англійської літератур.

Друкуємо тексти обох вищезгаданих документів.

„МІНІСТРОВІ ВНУТРІШНІХ СПРАВ СРСР ТОВ. ЩЕЛОКОВУ Н. А.

ЗАЯВА

25 червня 1979 року закінчується термін ув'язнення в таборі суворого режиму (Пермська обл., Чусовський р-н, ст. Всесвятська, уст. ВС 389/35) мого сина Марченка Валерія, 1947 року народження, журналіста. Він був засуджений Київським обласним судом за статтею 62 ч.І Карного Кодексу УРСР на 6 років таборів суворого режиму і 2 роки заслання. Мій син важко хворий. У нього прогресуюча хвороба нирок — нефрит і пов'язані з ним інші хвороби — простатит, холецистит, тяжка форма гіпертонії (в таборі НД було 230/160). Минулого року прийшла ще одна недуга — панкреатит (запалення піджолудочної залози). Нефрит виявляється у раптових спалахах хвороби і ускладненнях через погане харчування, недостатністи пиття, через кліматичні зміни, через фізичне і нервове навантаження. Ув'язнення, зокрема умови в таборі значно вплинули на погіршення стану здоров'я мого сина. В таборі він став інвалідом (має третю групу інвалідности), два-три рази на рік він опиняється в лікарні. При кінці лютого і на початку березня він перебував у Пермській лікарні при УГР 113-57/1, а тепер мають його (так мені сказали) перевести в медчастину при уст. БС-389/35 (ст. Всесвятська). Під час 5-тижневого етапу з Києва до табору (в березні - квітні 1978 року) він був на межі смерти. Бували дні, коли він не міг допроситися від конвою води, або щоб його запровадили до туалети, хоч йому треба, щоб його виводили кожної півгодини (я переконалася про це на побаченні); крім того його часто примішували в камері з кримінальними злочинцями. Під час цього етапу він захворів на запалення легких, що викликало ускладнення хвороби нирок; довший час він не мав медичної допомоги і щойно півтора місяця після початку процесу запалення легких, 15 травня, його примістили в лікарні.

Турбота за життя сина спонукає мене звернутися до Вас, сподіваючись вияву людської гуманности. Щиро прошу Вас розпорядитися:

Призначити спецконвой для супроводження мого сина на місце заслання;

скоротити час етапу і транспортувати його літаком;

дозволити мені їхати з ним в етапі.

Гарантую оплату всіх, пов'язаних з цим коштів.

Мати засудженого Валерія Марченка".

„Дорога Мамо!

У тому, що я приношу Тобі стільки горя — все ж таки наша спільна вина. Адже коли б я у дитинстві не слухав книжок, які Ти мені читала після дитячого садку, або не вчився б добре, щоб Ти від мене завжди вимагала), коли б я задумував красти, позіхати на чуже, або дбав тільки про себе, забувши про все і про всіх, тоді Ти могла б сказати, що все те, що Ти прищіплювала дитині, не прийнялося. Але сталося так, як Ти хотіла, і не треба нарікати, що все оцінено так абсурдно, протилежно до всіх можливостей. Я хочу побажати Тобі, моя рідна, непохитности в Твоїх принципах вчительки.

Я сердечно вдячний Тобі за все, і бажаю Тобі в день 50-річчя все такого ж нездоланного щастя і витривалости (останнє задля мене). Цілую. Твій син.

7 лютого 1979
Урал

(В. Марченко)"

Нюйоркський Відділ УККА відбув наради, застановився над пляном праці

Ню Йорк, Н. Й. (О.Л-ка). — Комітет Об'єднаних Українсько - Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА відбув у четвер, 14-го червня, свої чергові квартальні наради, на яких присутні члени не тільки вислухали звітування Управи про пророблену працю, але також застановлялися над новим пляном праці на будуче.

Про приїзд до ЗСА Валентина Мороза, відомого члена руху спротиву в Україні і незламного політичного в'язня у совєтських в'язницях та концтаборах, звітував адміністративний директор УККА і заступник голови КОУАО мґр Іван Базарко. Фінансову опіку над Валентином Морозом й іншими українськими дисидентами та членами родин політв'язнів перебрав на себе ЗУАДК, — заявив мґр І. Базарко, — тому всі збіркові акції повинні відбуватися через цю харитативну Централю, а не роздрібно, як це практикується у наших громадах.

Про іншу працю КОУАО вичерпно інформував голова інж. Є. Івашків. В час квартальної діяльности відбуто Шевченківську академію, переведено зустріч Валентина Мороза з українською молоддю у Браєнт парку, підтримувано великий український фестиваль, що його влаштовує кожноріч парафія св. Юра в Ню Йорку.

У пляні праці на майбутнє є такі проєкти: переведення збірки на СКВУ, участь у святкуванні Тижня Поневолених Народів, відзначення Листопадових Роковин молодечими організаціями, влаштування Свята Української Державности у формі репрезентативного бенкету з участю запрошених американських і українських політичних діячів та церковних достойників, та переведення акції збирання підписів в обороні українських політичних в'язнів спільно з Комісією Оборони України, яка існує при КОУАО. Комісія Оборони України ставить собі за завдання зібрати бодай 500,000 підписів, які опісля можна буде передати до Конгресу ЗСА, Об'єднаних Націй та інших міжнародних установ.

Відділ УККА свідомий того, що всі ці проєкти можна буде зреалізувати тільки при всесторонній підтримці всього українського громадянства і його активній співучасті.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справа Зімбабве — Родезії

Нещодавно Сенат у своїй резолюції звернувся до президента Джіммі Картера про припинення бойкоту Родезії, чи як тепер називають цю країну Зімбабве, у зв'язку з тим, що влада в цій країні перейшла в руки уряду чорної більшости, вибраного шляхом загальних виборів, які відбулися в умовах достатньої свободи.

Одначе президент Картер заявив на пресовій конференції, яка відбулася 7-го червня, що він відмовляється скасувати економічні санкції проти Зімбабве-Родезії.

Чому ж президент Картер відмовився від ліквідації економічного ембарґа і не хоче признати уряду єпископа Абеля Музареви, який прийшов на місце білого уряду Іяна Смита?

Зупиняючись докладніше над причинами в оборону свого рішення, президент Картер підкреслив, що теперішній уряд у Зімбабве не дотримується всіх тих передумов, які були визначені Конгресом ЗСА в 1978 році, а зокрема те, щоб „уряд більшости" в Зімбабве був оснований на тих „принципах, на яких був оснований уряд ЗСА".

Навряд щоб у чорній Африці — та й поза нею — президент Картер зможе знайти багато урядів, які задовольнили б такі вимоги. Слід тут ствердити, що вибори в Зімбабве-Родезії, беручи під увагу всі недотягнення, були, мабуть, більш демократичними зі всіх тих, які відбувалися в негритянських державах Африки.

Проте, чи не найбільше здивовання викликає твердження президента Картера про те, що до виборів не були допущені „внутрішні представники опозиційних політичних партій". Очевидно, що під „представниками опозиційних партій" розуміється марксистський „Патріотичний Фронт", який провадить партизансько-терористичні набіги на Зімбабве-Родезію зі сусідніх країн. Проте відомо, що теперішня влада була готова брати участь в нарадах з „опозиційними партіями", тільки від таких нарад відмовилися ті марксистсько терористичні групи.

Політичні коментатори заявляють, що згадане рішення президент Картер прийняв за порадою Андрю Янга, американського амбасадора в Об'єднаних Націях, та представників деяких негритянських країн, а зокрема під натиском уряду Нігерії, який погрожував припинити постачання нафти. Не дивлячись на те, що погроза Нігерії істотна, бо вона постачає Америці значну частину пального, проте такого сантажу в жадному випадку не можна толерувати. Немає сумніву, що лідери Нігерії прорахуються, бо це вже намагання диктувати в ділянці американської закордонної політики.

Пізнішу заяву президента Картера про те, що він бажав почекати із уневажненням економічних санкцій проти Зімбабве-Родезії та обговорити цю справу з британським урядом, позитивно прийняла Комісія Палати Репрезентантів для закордонних справ, одноголосно ухвалюючи резолюцію, яка доручає президентові Картерові зробити остаточне рішення в справі санкцій проти Зімбабве-Родезії до 15-го жовтня ц. р.

Президентові Картерові мабуть найбільше потрібно часу, щоб краще оцінити розвиток подій в тій країні Африки, переконати тих, що сумніваються, мобілізувати необхідну підтримку та розвіяти деякі необґрунтовані закиди супроти Зімбабве.

Уряд Зімбабве, очолюваний прем'єром Абелем Т. Музоревою, потребує підтримки, щоб він міг проявити свої здібності в обличчі небезпеки з боку марксистських груп й неясного майбутнього в щойно народженій країні з абсолютною більшістю чорного населення.

Панас Феденко

IMPONDERABILIA

Цим латинським словом назвав канцлер німецької імперії Отто Бісмарк (1815-1898) ті елементи в суспільному житті, котрі неможливо зважити зміряти чи іншим способом сконтролювати. Imponderabile — значить незважене.

Це слово приходить на думку з нагоди подорожі Папи Івана Павла II до Польщі. Польський комуністичний уряд не дозволив покійному Папі Павлові провідати Польщу. Але не міг комуністичний режим заборонити в'їзд до Польщі Іванові Павлові, Папі польського роду, недавньому кардиналові в Кракові. Така заборона була б світовим скандалом і ще більше загострила б напруження між комуністичним режимом і населенням Польщі.

У цій країні до Католицької Церкви признаються 90 відсотків людности. І хоча партійна пропаганда без упину ширить „науковий атеїзм", однак довелося привітати Папу-родака на польській землі і дати католицькому духовенству і вірним діяти в Польщі так, неначе в цій країні й не було комуністичного режиму. Папа Іван Павло II міг промовляти до польських мас незалежно від комуністичної цензури і його виступи в Польщі могли бачити мільйони людей у телевізії на всьому світі.

Непомалу приїзд Папи до Польщі занепокоїв комуністичних вождів сусідніх країн, а найбільше мабуть у Москві. Адже демонстрація сили Католицької Церкви в Польщі проголосила монополію компартії над душами мільйонів людей. Це приклад для інших народів, який показує, що солідарність громадян може примусити навіть терористичний режим відступити, визнати право людей думати й вірувати незалежно від директив диктаторської партії.

Папа Іван Павло II дуже уміло підкреслив у своїх проповідях до народу в Польщі, що Католицька Церква не зв'язана з будь-яким політичним устроєм чи соціяльним ладом: завдання Церкви — обороняти право людини вірувати й молитися так, як їй велить власна думка й совість. Але з того випливає питання про інші права людини й громадянина. І Папа про ці права говорив у проповідях і на нарадах польських єпископів.

Як не гірко було провідникам комуністичних режимів слухати ці слова, коли вони мають своє „вірую", зформульоване „великим учителем" Леніном: „Диктатура це влада, не обмежена ніякими законами, що буквально спирається на фізичне насильство". Тут немає згадки про любов і милосердя до ближнього, тільки зоологічна жорстокість, про котру писав Ленін: „Хто кого (задавить).

Оборона прав людини у проповідях і заявах Папи Івана Павла — це добрий почин, і добре сталося, що ці слова про права людини пролунали в країні під комуністичним режимом. Це приклад для духовенства інших країн, опанованих комуністами, духовенства католицького й „інославного".

З історії знаємо, що політичні й соціяльні перевороти мали часто „ідеологічне забарвлення", яке виходить із „незваженого" (imponderabile). Реформація Мартина Лютера від 1517 року почалася від дискусії про спасіння душі християнина. Революція на чолі з Богданом Хмельницьким об'єднала народні маси кличем: „За віру!" Силу „незваженного" зрозумів і вихованець православної духовної семінарії Джуґашвілі-Сталін: він дозволив духовенству різних релігій і вірним відправляти Служби Божі й молитися, щоб зміцнити бойову мораль у масах за Другої світової війни. Але після перемоги над Гітлером, Сталін вернувся на давню колію партійної пропаґанди: „А скільки дивізій має папа", — згорда питався „вождь світового пролетаріяту.

Останню службу в Польщі перед відлетом до Риму відправив Папа Іван Павло II над гробом Краківського архиєпископа святого Станіслава. Він оборонив права Церкви проти сваволі короля Болеслава Хороброго і був убитий мечем деспотичного монарха 1079 р. Ця служба Папи була неначе символом-прикладом для всіх, хто дорожить свободою своєї совісти, не вважаючи на кари й смерть, яка грозить від світської влади.

У КАМБОДЖІ ПОВСТАНЦІ ЗАЙНЯЛИ ВІЙСЬКОВУ БАЗУ

Бангкок, Тайлянд. — Як повідомляють західні пресові агентства, з'єднання камбоджійських повстанців які є дальше льояльні до поваленого режиму прем'єр-міністра Поль Пота, захопили військову базу в Та Сань та чотири села у північнозахідній частині Камбоджі, біля шість миль від кордону з Тайляндом. Радієва станція повстанців, яка міститься у південному Китаї, подала до відома, що повстанці вбили 45 в'єтнамських вояків.

В. Кульчицький Гут

ВИКЛИК ЧЕСНИМ ЛІБЕРАЛАМ, РАДИКАЛАМ, ПАЦИФІСТАМ І КОМУНІСТАМ

[2]

... Пен Сован був між камбоджійськими комуністами, які втекли до Ганою після 1954 р. і з яких В'єтнам вибрав провід комуністичної партії та ядро льояльної армії й адміністрації. Ця структура трималася в таємниці до слушного часу і була, виглядає, зформована ще тоді, коли офіційно Ганой підтримував політику невтральности принца Наром Сіганука".

Уміжчасі, однак, у джунглях Камбоджі зформувалася національна камбоджійська комуністична партія під проводом Пол Пота, і зудар між тими двома партіями був неминучим.

Тепер, як Патріс де Бір дальше інформує, „тільки один урядовець з чотирьох, і один вояк на одинадцять є камбоджійцями", а „головний тягар боротьби проти камбоджійських повстанців несуть в'єтнамські вояки при совєтській піддержці".

Подібно є і в Ляосі. „... помимо переводжених в'єтнамцями пацифістських операцій, повстання („реакційне", піддержуване Тайляндом на півдні, і меосів на північ від Вієнтієн діюче під впливом китайців) не є знищене".

А на закінчення її осуд: „Нині в'єтнамці, які вже переводять операції на території Тайлянду погрожують Тайляндові, що він „буде відповідальний за консеквенції", якщо продовжуватиме допомагати Хмер Руж і камбоджійським націоналістам. Чи в'єтнамські стратеґи, переконані у своїй непереможності, не думають заплутатися у розширенні боротьби, яку в минулому вони поборювали? Для Ганою „пролетарський інтернаціоналізм" служить тільки як виправдання, щоб свою владу накидати сусідам".

Чи можуть тепер спокійно приглядатися колишні борці за мир для країн Індокитаю?

„В'єтнам" — не тільки збройна боротьба

„Вашінгтон Пост" такий же чистої води ліберальний щоденник, як і паризький „Ле Монд", подає свого кореспондента звідомлення-коментар із Кабул, столиці Афганістану, під наголовком „Чи Афганістан — В'єтнам Москви?"

Уже напочатку він твердить, що „Совєтський Союз виразно побоюється, щоб не загрузнити в стилі в'єтнамського трясовиння в цій незламній країні, де повстанці вбивають десятки їхніх дорадників". А трохи дальше: „Дипломати тут переконані, що тільки совєтська економічна, мілітарна, політична і дипломатична піддержка тримає афганістанський уряд при владі".

Таж одночасно він пише, що „опозиція є зле координована й терпить на недостачу посторонньої допомоги в зброї і грошах", та що „дуже розбиті опозиційні групи, оперуючи незалежно одна від одної... покищо не зуміли координувати своїх атак". І оце, власне, є вимовним свідченням, як то ще далеко Афганістанові до „В'єтнаму". Не В'єтнаму, як політичної одиниці, але „В'єтнаму", як символу боротьби малої країни проти одної із надпотуг. До змісту цього символу входять: 1) централько плянована і централько координована збройна боротьба; 2) різнородна допомога, включно із наймодернішою зброєю, однієї із надпотуг; 3) існування в сусідніх країнах „санктуаріїв" для передишки, перегруповання і вишколу повстанців; 4) широко закроєні акції в цілому світі у справі постійної моральної піддержки і заохоти повстанцям різного рода демонстраціями і наґінка, очорнювання і постійне осуджування воєнних акцій надпотуг. Без оцих чотирьох елементів не можна говорити серйозно про „в'єтнамську ситуацію"

Безперечно, Афганістан (як Камбоджа і Ляос) міг би перемінитися у „В'єтнам" Москви, але в першу чергу хтось мусів би почати відповідне формування світової опінії. І тут, власне, є знову нагода для тих, які робили помилки під час в'єтнамської війни, тепер поправити їх.

Та деякі із тих, що переводили заколоти в 60-их роках і на початку 70-их років можуть сказати, що Афганістан їм не підходить, бо повстання ведеться там під прапором ісляму. Згода. Тоді вони можуть концентрувати свої зусилля, щоб допомоги еритрейським повстанцям.

Згідно із звідомленням Олівієра Ле Бруна, кореспондента такого ж ліберального як два попередні, тільки англійського щоденника „Ді Ґардіян" про його „рідкісну візиту терену, де війна вже ведеться 18 літ" п. н. „Етіопія натискає на повстанців пустині", виходить, що еритрейські повстанці майже ідентичні із колишніми в'єтнамськими. Різниця між ними тільки в тому, що тепер головним ворогом еритрейців є не ЗСА, а СССР. На подібність вказує вступний коментар до звідомлення Ле Бруна редакції „Ді Ґардіян" п. н. „Росія замінює Кубу в Еритреї". Причина заміни — кубинці у боротьбі з еритрейцями не дуже певні.

Кореспондент описує налет „двох совєтських МІҐ-ів", які перервали грання на фортепіяні „Інтернаціоналу". „Коли повітря знов успокоїлося, — звітує Ле Брун, — піяніст звернувся до мене і запитав: „Скажи нам, чому, на твою думку, Совєтський Союз пробує розчавити еритрейську революцію?" І коментує від себе автор: „Це було питання, яке постійно ставлено мені під час мого побуту в Еритреї".

Відповіді на це питання О. Ле. Брун у своєму звідомленні не подає. Наводить він тільки думки заступника генерального секретаря ЕПЛФ („Eritrean People's Liberation Front") Іссаяса Афеворкі, згідно з яким „перехід Совєтів від піддержки еритейської справи в добу Гайле Селяссіє до піддержки тепер одного із головних гнобителів еритрейців немає жадного оправдання".

Отже еритрейські повстанці співають „Інтернаціонал", борються проти імперіялізму, визнають „прогресивну" програму, і тому вповні заслуговують на піддержку всіх тих, які піддержували В'єтконг, чи просто були в опозиції до американської участи в обороні Південного В'єтнаму. А що Москва старається тепер еритрейських повстанців зліквідувати, то це не тому, що ЕПЛФ перейшов нагло на „ретроґрадні" позиції, але просто тому, що для її імперіялістичних плянів важнішою є велика Етіопія як мала Еритрея.

Дальше заявляє англійсь-

(Закінчення на стор. 4)

З МОГО ВІКНА

ЗУБ ЗА ЗУБ

ІСТОРІЯ МАЙЖЕ ПРАВДИВА

Коли б мені прийшлося колись захищати докторську дисертацію, то я вибрала б тему — „рвання зубів". У тій ділянці досвіду мене чималий, починаючи ще з молочних зубів, що їх тягнулося ниткою і приговорювалося:

— Мишко, мишко, забери собі зуба молочного, а дай кам'яного...

Перша моя зубна екзикуція відбулася у лемківському місті Березові, як мені пішло на дев'ятий. Зубного лікаря там не було, був тільки доктор „від плюц і середини", ніхто теж не бавився у якісь пльомби чи лікування зуба: його тягнулося, бо він болів.

За знечулення правила мені лялька, що замикала очі, і я була б дала тоді десять здорових зубів за одну ляльку.

А потім уже пішло, мов по маєвому маслі. Рвалося ниткою і без нитки, зі знечуленням і „на живо", з пригодами, умліванням і гладко, як Бог дав.

— Ну, а цей останній припадок, — спитав мене лікар недавно, як я вже сиділа на кріслі, готова на свіжі муки.

Рвання у наркозі, — чудесна, прекрасна річ. Біля вас увихаються білі духи, зефірні, мов янголи, дівчата. Щось вам підсунуть під ніс і ви летите й летите в дивне якесь небуття. Ви відкриваєте очі... і вже по всьому.

Медсестра дає вам „сувенір", загорнений в білу серветку, а ви їй зелений сувенір, і можете казати „гуд бай".

— А з чим ви сьогодні прийшли? — питає мене дентист і вже закочує рукава.

— Я вам пеньок принесла, розкішний, розлогий пеньок, робіть що хочете з ним, щоб тільки не боліло.

Лікар оглянув зуб, трохи крутив головою, а потім спокійно сказав:

— Будемо рвати без знечулення. Це вже старий непотріб, ледве тримається купи, витягну, наче гриба. Чи ви в Гантері ходили коли на гриби?

— Ходила, докторе, та все виходила запізно. Там такі грибарі, що вдосвіта виходять на лови.

— У досвіта, кажете, а підпеньки в Гантері зберали? Підпеньки — прекрасна річ, їх повно під мотелем Лампіків. Відкрийте рота й вхопіться цупко за крісло.

Доктор повис надо мною і його вистаючі зуби заслонили мені кругосвіт.

— Чому, мій докторцьо, без дротяної „решітки", — ледве чутно питаю.

— Колись „решіток" не було, а нині я застарий давати зуби за грати. Відкривайте рота, говорю, і будьте тихо.

І в тому менті страшний, пронмаючий біль струснув моєю істотою. Я скрикнула, мов опарена, рвучко шарпнула рукою і вдарила сильно об гострий, твердий предмет.

Дзенькнула металева тарілка, і я, кріз сльози, спитала:

— Вже по всьому?

— Вже по всьому, — сказав шепеляво доктор.

— Можу вже йти додому?

— Ідіть, і не приходьте більше...

Додому я не йшла, а летіла. Яке блаженне почуття позбутись болю. Вам цілий світ кладеться зразу під ноги. Та радість тривала коротко. Глянувши в дзеркало, я чуть і була б зомліла. У роті пишався мій розгойданий пень, а те, що дзенькнуло, був зуб мого лікаря...

Іванна Савицька

Остап Тарнавський

МИКОЛА РУДЕНКО — ПАСКАЛЬ ДОБИ СОЦРЕАЛІЗМУ

[3]

Як і можна було сподіватися від абсолютного монарха, манастир у Порт Рояль зруйнував Людвік XIV, розбудовуючи в той час на кошти високого уподаткування свій палац у Версаї. Паскаль помер рано, на 39-му році життя і тому, може, уникнув знищення. Та все ж його думки живі ще сьогодні і вони ворушать допитливість нових шукачів правди, бо вартости, що їх проповідував Паскаль, не можна знищити, не можна заборонити людині шукати правди.

Таким шукачем правди на міру Паскаля і є Микола Руденко у час, коли на протилежному кінці Европи, на Сході, та й на догманізмі не християнської релігії, але нової марксівської доктрини запанував новий абсолютизм. Руденка з Паскалем поєднує головно одна і та сама ідея: знайти справжнє місце людини у світі природи. Людина не може жити тільки земними справами, у неї внутрішній голос, що кличе її до Правди і Добра. Руденко, як і Паскаль, вістря своєї боротьби звертає проти тих, хто, запроторюючи людей у неволю абсолютної держави, використовує для цього зфальшовану ідею, визнавши за собою право єдино правильної інтерпретації її. Те, що робили єзуїти для втримання французької абсолютної монархії, вдягаючись у тогу оборонця чистоти католицького вчення, те робить тепер партійна бюрократія в совєтській абсолютній державі, визначивши себе єдино правильними інтерпретаторами марксівського вчення. Микола Руденко ідеаліст, він був ідеалістом і в той час, коли — збаламучений оцією пропагандою оборонців чистоти марксівського вчення, служив режимові, пішов на фронт охороняти державу перед наїздом, віддав свої найкращі роки, свій талант і своє здоров'я режимові. Чи пережив Руденко таку хвилину пробудження, яку пережив Паскаль пропам'ятної ночі екстазу? Напевно так, хоч і його пробудження не прийшло раптово. Руденко народжений вже після революції, виховувався в сітях партійної пропаганди. Коли йому було дев'ятнадцять років — час іти в університет і набути знання — прийшла війна і він попав на фронт. Війна була для Руденка першою школою, він зустрів людей і почув різні думки. Те, що пережив Паскаль, як релігійний екстаз, у Руденка прийшло як прозріння. Про це він ясно пише у вірші „Відповідь на звинувачення в богошукатцтві":

Я чую гнівні вигуки навколо:
— Ти ж нашу владу підпирав плечем,
Ти ж комуніст...
Ти ж ветеран, Миколо.
Як став ти, друже, богошукачем.
Що ж, відповім...
Тому, що, мабуть, зроду
мені окрема сяяла зоря.
Не тільки церкву — ви й саму Природу
позбавили святого вівтаря.
А я не міг...
Осяяння раптове
мене спинило: є у ній святе!
Бо творчу силу вигнати, братове,
з глибин Природи діло не просте.
Від Бога нам не варто ждати позик —
живімо світобаченням новим...
А хто ж тоді подарував нам мозок?
Хто мертву землю заселив живим?
Матерія! — рече наука строга.
Та я питаю вас, товариші:
хіба ж вона убогіша від Бога?
Де ж ви взяли, що в ній нема душі.

Про релігійний екстаз Паскаля знаємо з точного запису, що його зробив самий Паскаль і тримав у („feu") рубці своєї одежі як реліквію. Перше слово, після точної дати, „вогонь", як біблійний вогонь, що крізь нього промовляв сам Бог до пророків. А ось і у вірші Руденка те саме: осяяння раптове, чи — як це він визнав у вірші „Пробудження серед ночі" — „огненне слово, що з неба падає, у груди б'є"., — Прозріння прийшло, як в екстазі. І воно виявило Руденкові ту саму думку, що матерія мертва без душі, що самим розумом не можна пізнати світу.

„Бездушний світ — це витвір бюрократа"... продовжує свій виклад Руденко у тому ж вірші і закінчує його так:

Святиня в грудях — це ота відпора,
що у бої веде на повний зріст.
І не колись,
і не лише учора —
я саме нині справжній комуніст.

Як і Паскаль, Руденко не хоче зміняти дійсности, він хоче її направити, направити на праведний шлях, що його вказує Природа.

Прозріння Руденкове прийшло у двох площинах: він віднайшов у себе голос поета і віднайшов віру, що для неї міг віддати цей голос. Це коштувало Руденка дорого, він вклав велике зусилля, щоб станути на позиції повної людини: він поглибив свою освіту, поширив своє знання про світ і викресав у собі силу, щоби визнати перед самим собою: так, я помилявся. „Шлях, яким я ішов — не той, що веде до Правди". Про свої шукання поет пише так:

Сніжок ліси припорошив,
де вивчив я галяву кожну,
де молодість свою прожив —
та й вирушив у даль тривожну.
А далина така німа,
що вже й іти мені не сила, —
немов би тут була чума
і все довкола покосила.
Нарешті я набрів на слід —
то, мабуть, немаленьке щастя.
Дзвенить в озерцях пружній лід,
іскринки блимають зірчасті.
Бадьоро й весело іду.
В душі прощаюся з журбою.
Та що це?... По своїм сліду
я сам кружляю за собою.
Вивчаю відтиск підошов,
різницю зважуючи строго
між мною тим, який пройшов
і тим, що підіймає ногу.

І я збагнув: усе життя
живу отак в думках та діях.
А через те й нема пуття
в моїх доробках та надіях.

Покинувши облудний слід,
на бездоріжжя ставлю ногу,
бо мушу, обійшовши світ,
знайти Людину і Дорогу.

Поет визнає за собою людську слабість, він каже: „я затишку шукав від того, що довго кидало мене їх неба, з обрію крутого, у світ речей, земне, нічне", він знає розчарування, коли „погасне знахідка безлика, мов скельце, схоплене у сні", але йому не завернути з дороги шукань, він приймає своє важке життя, як приречення, що його він мусить виконати:

Я важко жив. Мені було
не до розваг у світі цьому,
де так сплелись добро і зло,
як світло й тьма в відлунні грому.

Та не лишилося мені
образ на тебе, земле мила,
за спалені в окопах дні,
за тупістю підтяті крила.

Не жовч по світі розіллю —
твої вітри вдихну з любов'ю
і кину зерна у ріллю
і напою своєю кров'ю.

(Продовження буде)

Небуденний успіх Ії Мацюк в Австралії

Існування української еміграції в діяспорі залежить від плекання української культури у найкращих формах її виявів, зберігання традицій і розвитку нових висловів у всіх ділянках мистецтва. Українська Австралія мала нагоду гостити в себе ряд українських еміграційних співаків. У пресі уже здавна оголошувався приїзд відомої з-за океану співачки-сопрано Ії Мацюк, яка відбуде своє концертове турне під патронатом СУОА. Співачка не була відомою українській Австралії, хіба тим, які слідкують за українським мистецьким життям. Перший концерт Ії Мацюк відбувся в Мельбурні 29-го квітня ц. р. в Українському Народному Домі в Ессендоні.

Концерт відкрила п-і Ірена Мортон — культурно-освітній референт української громади Вікторії, відчитавши коротку біографію співачки. З біографії Ії Мацюк було пізнати, що вона є досвідченою, фаховою силою, яку рідко де можна зустріти між нашим суспільством, в чому публіка скоро переконалась.

На сцені з'явилась елегантна постать співачки з молодим піяністом Віктором Буряком із Сіднею. Програму співачка розпочала піснею „Ой одна я одна" на слова Шевченко, музика Миколи Лисенка. Перші звуки, чисті високі тони, зразу підкреслили все раніше згадане про Ію Мацюк. Рясні оплески доказали, що співачка дійшла до сердець публіки. З кожною черговою піснею, публіка щораз більше й більше реагувала.

У пісні „Душа моя рветься, душа моя плаче" — здавалось співачка переживала кожне слово.

У другій половині першої частини ми почули арію з опери „Тоска", музика Пуччіні, в українськім перекладі самої співачки. Публіка з пієтизмом вислухала цю арію, як і наступну з „Мадам Батерфляй" (італійською мовою) і здавалося, що оплескам не буде кінця. У цих обох аріях Ія Мацюк виказалася співачкою дуже високої кляси; високі тони, всі нюанси передавала вона бездоганно та з чуттям. Виконала вона так і останню точку в першій частині Аріозо з опери „Івасик Телесик" музика Фоменка.

Під час перерви люди спішили до стола. При вході на залі,щоби купити платівки співачки, яких вона наспівала аж п'ять разом з відомими співаком тенором Любомиром Мацюком.

Другу частину свого концерту Ія Мацюк розпочала піснею „Засумуй трембіто" — Нижанківського. В „Гуморесці" Фоменка співачка показала свою другу сторінку співочого таланту — вона не тільки виконує клясичні речі, опери з чуттям, але й народну та жартівливу пісню. Співачка вміло склала зміст програми,бо тільки коли закінчила співати пісню з поважним настроєм, наступала зараз жартівлива, а потім вона знову зуміла ввести публіку, в думках в Україну — „Моя Україно, ти матінко мила, ти радість й смуток, ти спів солов'я...". Співачка віддала в цій пісні, до якої написав музику М. Костецький, всю свою душу, весь свій настрій. Пісня ця прозвучала з таким піднесенням, неначе молитва до рідних степів, до всього рідного. Публіка утирала сльози і самій співачці появилися сльози в очах... В народній пісні „У гаєчку ходила я" музика Колодуба співачка нам нагадала зозулю, яка сповіщає людям долю. Твір цей нашій публиці невідомий і співачка так чудово передала його, що знову публіка нагородила її рясними оплесками...

У дальшій програмі слідували ще „Жита" Гнатишина, „Глибока криниця" та остання „Україно моя" в обробці А. Гнатишина. І, як можна було сподіватися, публіка в Мельбурні не хотіла відпустити співачку зі сцени. Оваційно повстанням з місць вітали слухачі цю дійсно велику співачку.

На „біс" Ія Мацюк заспівала арію з оперети „Циганське кохання" музика Легара, але публіка вимагала ще пісень... Пані Ірена Мортон з'явилася на сцені з китицею квітів й подякувала співачці в імені управи української громади за чудовий вечір, за прекрасний спів. Оваціям не було кінця і присутні хотіли слухати ще пісень. Тоді на сцені з'явилися п-і Лідія Гаєвська, голова Крайової Управи Союзу Українок та п-і Шкандрій, голова Стейтової управи СУА з китицею квітів, підкреслювши, що їм особисто приємно вітати співачку, бож вона „кохана союзянка".

Пані Ія подякувала публіці за тепле вітання, як рівнож подякувала своєму акомпаньяторові молодому Вікторові Бурякові, який дійсно віртуозно вив'язався із свого обов'язку...

Оплески викликали Ію ще раз на сцену і співачка проспівала — жартівливу пісню „Спать мені не хочеться" і на постійну вимогу публіки відспівала останню пісню „Ой надіну черевички" муз. Мик. Лисенка.

Так закінчився цей чудовий, перший концерт Ії Мацюк в Австралії. Варто затриматись над піяністом Віктором Буряком, який маючи лише 19 років з великим умінням грою на фортепіяні супроводив співачці. Ми горді, що між українською молоддю в Австралії росте й розвивається дійсно професійна сила.

По концерті відбулося прийняття, де голова громади Ст. Лисенко привітав співачку ще раз від громади, висловивши їй подяку за прекрасний вечір. В розмові між присутніми вирнула пропозиція повторного концерту пані Ії, а також кількакратно підкреслювалося, що українська Австралія досі ще не чула такої співачки.

Уміжчасі відбулися концерти п-і Ії в Брізбені, в Аделяїді та Канбері, де всюди Ію Мацюк приймали оваційно, висловлюючи бажання щоби вона повернулася ще раз в турне по Австралії.

Оксана Березницька

З громадського життя у Чікаго

Ювілейні святкування у Чікаго

10-го грудня 1978 року у Чікаго, у залі школи Шопена відбулися величаві Ювілейні святкування в пошану 60-річчю Листопадового Чину, 40-річчя смерти полковника Коновальця, 40-річчя Карпатської України та 35-річчя проголошення І-ої УД УНА. Підготовою святкувань з рамени місцевого УККА зайнявся Український Міжкомбатантський комітет під проводом Богдана Кашуби.

Програму концерту гарно підібрано. Сцену прикрашено відповідними дітами та емблемами роботи й Е. Загачевського.

Концерт почався вояцьким апелем, яким ветерани та молодь із 18-ма своїми прапорами вшанували пам'ять героїв, які склали свої голови в обороні Батьківщини.

Неначе продовженням апелю була доповідь Любомира Рихтицького. У ній він докладніше насвітлив ювілейні події та вказав на їхнє значення для нас та для історії.

По тій змістовній доповіді виступив мішаний хор „Дніпро" при СУМА в Палатайні. Диригент: Ярослав Стефанюк, фортепіяновий супровід: Павло Гончаров. Хор відспівав пісні: „Хай ця пісня" Л. Полтава, Е. Садовий, „Ой горе тій чайці" обр. М. Леонтовича, „Слава Героям" Ф. Сметана. Добре зіспіваний хор зібрав заслужені рясні оплески за бездоганне виконання своїх точок.

Знане на терені міста Чікаго вокальне тріо з парафії св. Андрія в Едісоні, у складі Г. Карасейчук, Н. Гончаров, З. Филипович, при фортепіяні П. Гончаров, відспівало: „Вечірня пісня" Яшенко, обр. З. Марковича, „Гасм зелененьким" нар. пісня, обр. З. Марковича, „Коломия" Циганків, обр. З. Маркович.

Поміж точками студент Олег Палій віддеклямував „Листопад", „Евген Коновалець" та „Карпатська Дивізія" М. Вереса.

Найбільшою атракцією святкувань був зорганізований дивізійниками чоловічий хор. До нього притягнено найкращі голоси Чікаго та околиці. Диригентуру перейняв д-р Василь Трухлий. Хор відспівав такі пісні: „Дивізійний марш І-ої УД УНА" сл. І. Музичка, ар. О. Г. — А. Р., „Ой сів пугач на могилі" М. Лисенко, „Ой на горі пшениченька" мел. зі збірки К. Квітки-Волинь, муз. М. Лисенка, „Карпатські Січовики" сл. Я. Славутича, муз. Г. Китастого та „Вилітали Орли" К. Стеценко. Докладне технічне виконання та динаміка хору полонили видців, доказом чого були довготривалі оплески. Чікаго вже довший час не чуло такого хору.

Святкування закінчено відспіванням українського національного гимну.

По концерті щадниця „Певність" урядила для виконавців програми перекуску. На ній у присутності д-ра М. Харкевича, голови місцевого УККА та його заступника адвоката Юлія на Кумеса, який є також президентом щадниці „Певність", обговорювано справу створення постійного чоловічого хору в Чікаго, який гідно репрезентував би наше місто. Присутні одобрили цю ідею та поробили перші кроки у справі його технічного оформлення.

Виставка філателії, медалів та літературних видань

У зв'язку із Ювілейними святкуваннями відбулась у суботу 9-го грудня м. р. виставка філателії, медалів та літературних дивізійних та інших із військовою тематикою видань.

Столи по обох боках залі собору св. Володимира і Ольги були заповнені значками, листівками та пропам'ятними стяжками із приватних збірок панів Б. Кашуби та С. Горалевського. Вони також ту виставку приготовили. На одному столі знаходились всі доступні нам військові та ветеранські видання.

Одну стіну прикрашено різними військовими та ветеранськими світлинами. Найбільше із різних ювілейних та зелено-святочних святкувань. На другій стіні красувались медалі видані в часі останнього 60-річчя. Всі побільшені та у природних кольорах роботи Е. Загачевського. Чудовий вид Уставлені вони у хронологічному порядку згідно із їхніми видами неначе творили живу історію українських військових та ветеранських відзначень. Варто цю виставку повторити у більших скупченнях нашого поселення, варто нам усім її оглянути, а зокрема конечно треба показати її нашій молоді.

Літературний вечір Е. Загачевського

Того ж дня вечором відбувся у тій залі Літературний вечір Дивізійників, присвячений Евстахієві Загачевському із участю письменника.

Пан Е. Загачевський уже у 1942 році був на східньому фронті, пережив страхіття війни і вже як досвідчений вояк вступив до Дивізії. З нею ділив він долю і недолю, „Бродами" зачавши і на полоні в Італії скінчивши. Ті свої переживання - спомини описав по-мистецьки у 4-ох книжках і збагатив нашу літературу воєнною мемуаристикою.

Вдячні Дивізійники станиця в Чікаго урядили йому Літературний вечір.

Вечір відкрив голова станиці кол. вояків І УДУНА в Чікаго Б. Кашуба. Привітавши присутніх (коло 120 осіб) та Е. Загачевського письменника, передав далі провадження програми Р. Припхановi.

Слово забрав знаний письменник проф. Р. Завадович. Подав деякі дані із життя Е. Загачевського, проаналізував його творчість та оцінив її як одну із кращих у нашій воєнній мемуаристиці. Мисткиня слова п-і Рома Турянська виступала двічі, рецитуючи деякі уривки зі спогадів письменника.

У мистецькій точці виступало згадане вище тріо з парафії св. Андрія в Едісон. Пані у складі: Г. Карасейчук, Н. Гончаров, З. Филипович, форт. П. Гончаров відспівали пісні: „Мої ясени", сл. і муз. Кривенького, „Гасм зелененьким" народна пісня та „Коломия" Циганкова, обі в обр. З. Марковича.

При кінці програми ген. К. Мандзенко в асисті кількох старшин відзначив Евстахія Загачевського медалею 60-річчя відродження Українських Збройних Сил.

При тій нагоді генерал сказав кілька слів про значення українських військових відзначень. Зворушений письменник Евстахій Загачевський щиро подякував Дивізійникам та присутнім за вшанування його Літературним Вечором та за військове відзначення. Просив вибачення, що не зможе знайти відповідних слів, бо йому легше писати, чим говорити.

По офіційнім закінченні програми Е. Загачевський подав дуже цікаві пояснення до всіх медалів, які у побільшенні знаходились на виставці.

Роман Б. Припхан

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелям і Знайомими, що в середу, 13-го червня 1979 р., по довгій і важкій недузі, упокоїлася в Бозі, прийнявши Найсвятіші Тайни,

бл. п.

ЮСТИНА з ПЕРУНІВ ОГОНОВСЬКА

визначна українська діячка, учасниця Українського Листопадового Зриву, член Управи Української Народної Торгівлі у Львові, вдова по бл. п. сотникові УГА Людомирові Огоновському, нар. 31 січня 1898 р. в м. Комарні біля Львова, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 15-го червня 1979 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Бреннера у Філядельфії, та в суботу, 16-го червня 1979 р., о год. 9-ій рано в церкві св. Миколая при 24 вул. Після Заупокійної Служби Божої відпроваджено на Вічний Спочинок на український католицький цвинтар у Факс Чейсі, Па.

У глибокому смутку:

ВОЛОДИМИР Ю. МАЄВСЬКИЙ, сестрінок з родиною

Ближча і дальша Родина в Україні, Америці і Канаді

Замість квітів на могилу Покійної, просимо жертвувати на Патріярший Фонд.

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ НЮ ІНҐЛЕНД

з великим жалем повідомляє своїх Членів та все Українське Громадянство, що 18-го червня 1979 року, передчасно, помер довголітній член Товариства

св. п. д-р вет.

ОСИП КОРОПЕЙ

Вічна Йому Пам'ять!

Високодостойній Родині Покійного складаємо вислови найщирішого співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів, Земляків з Бучаччини і Знайомих, що у понеділок, 28-го травня 1979 року відійшов у Вічність

бл. п.

ВОЛОДИМИР КАЗНОВСЬКИЙ

Покійний родився 26-го липня 1904 року у родині о. Антона Казновського. Останні 2 місяці прожив на Рідній Землі, на яку повернувся після 24-річного заслання.

Горем прибиті:

син — БОГДАН
пасерб — РОМАН ВОРОНКА з родиною
тета — БОГДАННА ТАРНАВСЬКА
шваґер — РОМАН СОГОР з родиною
кузини:
ОМЕЛЯН ТАРНАВСЬКИЙ з родиною
о. ВОЛОДИМИР ТАРНАВСЬКИЙ з родиною
ЯРОСЛАВА КОСОВИЧ з родиною
НАТАЛІЯ ГОЛОВАТА з родиною
ОЛЕГ ФЕДИШИН з родиною
Рідня в Україні, Америці і Канаді

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність, дня 12-го травня 1979 р. в Балтимор, Мд. моя Найдорожча ДРУЖИНА

бл. п.

АННА ЗАХАРКІВ
з дому ВЛАДИЧАК

Цією дорогою складаю щиру подяку Всім, які взяли участь у похоронних відправах, допомогли відпровадити на Вічний Спочинок і своєю присутністю вшанували, та віддали останню прислугу Покійній моїй Дружині.

Зокрема дякую Всечеснішому отцю парохові І. Дорничеві та Всечеснішому отцю митратові З. Злочовському за відправи жалобних Парастасів, Панахид, Служби Божої та прощальні слова над могилою.

Дуже дякую Родині, які приїхали із далеко віддалених міст, щоби попрощати Покійну на Вічну Дорогу.

Щиро дякую ВП. Анні Поліщук, за приладження тризни та Всім, що допомогли під час тризни.

Особливо дякую Родині та Приятелям за квіти біля домовини Покійної.

Сердечно дякую Всім, що зложили щедрі датки на доброційні цілі; та Служби Божі.

Зокрема вдячний ВП. пп. Марії Булавка, Анні Стельмах, Е. Притулі, Р. Падковському, В. Татчинові, за теплі й щирі прощальні слова про Покійну мою Дружину на цвинтарі та під час поминок.

Ще раз дуже дякую Всім за Їхні молитви і пошану, яку виявили Покійній.

Хай Господь Милосердний буде щедрим для Вас Своїми Ласками та винагородить стократно у всьому.

У великому смутку — муж МИХАЙЛО

Збірку на Патріярший Фонд перевели ВП. пп. Е. Притула, та П. Войтович.

Зложили по:

$30.00 — М. Захарків, О. І. Захарків;
$25.00 — Р. Л. Падковський;
15.00 — П. В. Войтович;
$10.00 — Г. Д. Пісецький, П. А. Самутин, Т. Хариш, М. А. Булавка, Л. Хай, А. Мельник, Б. Б. Саламаха, С. С. Поліщук, М. А. Тимюк, С. А. Сердинський;
$5.00 — А. Е. Притула, С. Хай, С. С. Михайлишин, М. Мулькевич, С. О. Дуда, Е. Костів, С. В. Татчин, Я. Л. Шавяк, В. А. Олексюк, М. Хархаліс, М. Котик, О. Траска, М. Ф. Турик, В. Ганас, О. А. Гой, В. М. Стельмах. Разом $280.00.
На Музей та Пресу СУА: $30.00 — О. А. Стельмах, $25.00 — Уляна Стельмах.
На Пластові Видання: $60.00 — Роман Стельмах, $25.00 — Уляна Стельмах.
На український католицьку церкву св. Михаїла: $30.00 — А. С. Поліщук, $20.00 — З. Т. Гой.

Всім Жертводавцям щире спасибі.

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що з Волі Всевишнього, по тяжкій недузі відійшов у Вічність, 3-го червня 1979 року в Міннеаполісі, Мінн., на 67-му році свого трудолюбивого життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і БРАТ

сл. п.

Проф. ПАВЛО ПЛЮВАК

ПОХОРОН відбувся 8-го червня 1979 р., о год. 9:30 з парохіяльної церкви Покійного св. Константина на місцевий цвинтар св. Антонія.

Горем прибиті:

дружина — ІРИНА
дочка — магістер ТАНЯ
син — інженер економії ПЕТРО
сестра — АННА у Львові

У Ню Йорку відбудеться дипломовий речиталь С. Шерег

Соня Шерег, студентка Українського Музичного Інституту в Ню Йорку, виступить на дипльомовому речиталі в неділю 24-го червня в залі Українського Інституту Америки при 2 Схід 79-ій вулиці, Ню Йорк, о год. 6-ій вечора.

Соня вчилася гри на фортепіяні в клясі Калини Чічки-Андрієнко, і була визначною ученицею на протязі останніх шістьох років. Соня виступала на концертах визначних учнів УМІ та на різних імпрезах УМІ, Українського Літературно-Мистецького Клюбу, Союзу Українок Америки та УККА. Коли їй було п'ятнадцять років, виступала зі своїм першим самостійним речиталем. Від 1970 року вона виграла визначні оцінки в різних авдиціях крайової спілки Учителів Фортепіяну, як також в „International piano Recording competition", спонзорованим цією самою спілкою в 1975 та 1976 роках. У 1975 році з-помежи багатьох учнів, які вчаться в американських учителів, окреме жюрі вибрало до виступу на радіопрограмі „Молодих Артистів" (WNYC), кілька виконавців, між ними Соню. Жюрі найбільше подобалися твори українських композиторів — „Поема" Олександра Жука і „Токката" Довженка, на тему української народної пісні „Їхав Козак за Дунай". На її другому виступі на цій програмі в 1977-му році, Соня відіграла „Українське Скерцо" Сильванського. Соня була вибрана грати в Карнегі Речитавній залі з рамени „Associated Music Teachers League of N.J." і знову жюрі вибрало твори українських композиторів на три із цих концертів.

Соня є дружинницею СУМА при Осередку ім. ген. хор. Тараса Чупринки в Ню Йорку, та з визначним успіхом склала свою матуру Школи Українознавства при Осередку. Вона співала в сумівському хорі „Жайворонки", та цього року стала його акомпаньяторкою. Вона також акомпаньювала хорові „Catherine Mc Auley High School", де вона очолювала один департамент на Студентській Раді і також провадила „tutoring - service". Вона була речницею своєї кляси 1977 року і закінчила середню школу з відзначенням від „Who's Who Among American High School Students", The „Society of Distinguished American High School Students", „the National Honor Society", the „Tablet" Catholic Newspaper, „American Legion School Award", „National High School Award for Excellence".

Вона також одержала стипендії від „New York State Regents" і від „Local 32B Service Employees Internl. Union".

Соня брала участь в Українському Літньому Інституті при Гарварді минулого літа і тепер є студенткою другого року в Ст. Джонс університеті, де вона студіює літературу.

Соня є членкою 25-го Відділу УНСоюзу.

Китайський Крайовий...

(Закінчення зі стор. 1)

преси про заплановані наради і навіть роздав кореспондентам видрукувану програму для їхньої інформації і використання. Він при тому підкреслив, що вже найменовані нові заступники прем'єр-міністра і голови Народного Конгресу, але крім колишнього посадника Пекіну Пенг Дже на, він не назвав жадних прізвищ. Пенг, який був номінований заступником голови постійної комісії Народного Конгресу, відновив свою політичну діяльність відносно недавно, бо тільки на початку цього року Компартія його повністю реабілітувала. Він був головною жертвою так званої „культурної революції" у 1960-их роках. Джі Пенгфей також розказав журналістам про деякі виборчі реформи, заплановані в Китаю, які однак мусять бути схвалені Конгресом.

Народний Конгрес формально зліквідує існуючі ще у деяких провінціях „Революційні Комітети", а на їх місце затвердить провінційні уряди.

Конгрес у понеділок вислухав також доповідь голови китайської Комуністичної партії Гуа Гуофенга про політичний і економічний стан краю і напевно прийме постанову про сповільнення економічного процесу, з огляду на коштовність урядових проєктів. У загальному Гуа оборонив становище свого заступника Денг Шіаопінга, якого останньо критикувала преса, що він нібито пішов задалеко з поширенням „демократичних реформ" в Китаї і з практичним уведенням в життя так званої прагматичної політики. Деякі політичні аналітики думали, що становище Денга є дуже хитке і що йому прийдеться відповідати за свої потягнення перед форумом Народного Конгресу.

Згадуючи про інші справи міжнародної політики, Гуа зокрема довше зупинився над переговорами, які повинні розпочатися в Москві в липні або серпні між китайською і совєтською делегаціями. Усе залежатиме від постави Совєтського Союзу, — заявив Гуа 3,299 делегатам Народного Конгресу, — і від того наскільки СССР згідний змінити своє становище до китайсько-совєтських відносин. Гуа висловив надію, що совєти відтягнуть свої військові частини з китайського кордону і не вмішуватимуться у китайсько-в'єтнамський конфлікт. Китайський лідер, — кажуть кореспонденти, — ані словом не згадав про американсько-совєтські переговори і про зустріч президента Джіммі Картера з Леонідом Брежнєвим та підписання ними договору про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II).

В 10-річчя Спортової Школи УСВТ „Ч. Січ"

Виховання нової, всебічно розвиненої людини — одна з необхідних і вирішальних умов успішного розвитку організованого українського суспільства. У виконанні цього завдання важлива роля нележить фізичній культурі та спорті. Вони не тільки істотно впливають на особистість людини, а й на різні сторони групової діяльности і взаємовідносин людей. Клич „Фізична культура-запорука здоров'я!" в сучасності мобілізує мільйони людей на зайняття фізичними вправами в цілому світі. Розвиток науки й передової практики фізичного виховання розширив уявлення про ролю рухової діяльности в біологічних процесах, що відбуваються в організмі людини.

Фізична культура як невід'ємна частина культури людства, має давню й цікаву історію. В античній Греції духова й фізична культура тісно переплиталася, сприяючи взаємному розвиткові. Філософічне розроблення питань, пов'язаних з фізичною сторінкою життя людини, цікавили наприклад, таких великих мислителів, як Арістотель і Платон. Культура тіла й рухів у стародавній Греції й Римі тісно пов'язувалася з багатьма сторонами суспільної діяльности, ораторським, військовим мистецтвом. Саме античний світ подарував нам Олімпійські ігри.

Про цілющий вплив фізичних вправ на організм людини здогадувалися здавна. Вже Гіппократ, один з основників античної медицини, твердив, що лікувальне значення фізичних вправ ґрунтується на здатності стимулювати фізіологічні процеси в організмі. На початку II тисячоліття усландлений лікар і природознавець Авіцена виклав свої погляди про здоровий спосіб життя й лікування хвороб силами природи, а також за допомогою фізичних вправ. Він вважав тривалий хід та їзду верхи необхідними не лише для підтримки здоров'я, а й до лікування хвороб. „Рух, — писав ще в XVIII сторіччі відомий французький лікар Тіссо, — як такий може своєю дією замінити будь-які ліки, але всі лікарські засоби світу неспроможні замінити рух".

Коли до цих наведених преважливих фактів додамо важливість фізичного й духового виховання української молоді у вільному світі, то ясно бачимо, яку велику ролю відіграє ця І-ша Українська Спортова Школа, що її десятий рік вправно й успішно веде УСВТ „Чорноморська Січ".

Коли в 1969 році активісти УСВТ „Ч. Січ" в особах: Мирон Стебельський, Омелян Твардовський і Євген Чижович взяли на себе цей обов'язок організувати І-шу Українську Спортову Школу в ЗСА, то вони мали на увазі поширювати і реалізувати благородні кличі старогрецького спорту „В здоровому тілі здоровий дух", щоб через спорт протиставити поганому, під сучасну пору, трибові життя, що ним захоплюється деяка частина американської молоді. Спорт має зберегти нашу молодь від злого впливу оточення, розбудити приспані прикмети національної свідомости і гордости. З кожним роком поширювалася й вдосконалювалася виховна система і методи вишколу в Спортовій Школі. Сьогодні на порозі 10-річчя існування тієї цінної інституції УСВТ „Ч. Січ" по не легкій праці згаданих, та ряду інших — осіб, можемо вже відверто сказати „Спортова Школа УСВТ „Ч. Січ" витримала пробу часу та з піднесеним духом дивиться у світле майбутнє. Приємно, що українська суспільність схвалила і оцінила цей важливий почин УСВТ „Ч. Січ", посилаючи своїх дітей на правильний спортовий вишкіл. Ще більше приємно, що сотні випускників Спортової Школи є активні майже в усіх наших спортових осередках в ЗСА, багато з яких виконують обов'язки провідників і інструкторів, — тобто передають набуте знання в Спортовій Школі нашому юнацтву. За ці відомі факти УСВТ „Ч. Січ" в останніх роках дістала признання з ряду Українських інституцій: УБСоюзу, який на протязі пройденого 10-річчя сприяв морально й матеріяльно, Української Спортової Централі Америки і Канади, що офіційно Спортову Школу „Ч. Січ", як зразкову і поручає нашій молоді брати в ній участь, Український Конгресовий Комітет Америки, чолові представники якого в 1977 році відвідали цю Спортову Школу та висловили подив і захоплення, та деякі менші. Спортова Школа УСВТ „Ч. Січ" під сучасну пору відома в цілому вільному світі і до неї вже наплівають зголошення учасників із різних міст ЗСА. У цьому Ювілейному році Спортова Школа „Ч. Січ" відбудеться знову на оселі УБС „Верховина" в Глен Спей, Ню Йорк на протязі 3-ох тижнів в часі від 22-го липня до 11-го серпня ц.р. Учасники цьогорічної Спортової Школи будуть свідками ювілейних святкувань.

Пресова Служба Спортової Школи „Ч. Січ"

Боффало і околиця!

В неділю, 24 червня 1979 р., о год. 2:30 по пол.

в Українсько-Американському Горожанському Центрі

205 Мілітари Ровд, БОФФАЛО, Н. Й.

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНС в БОФФАЛО, Н. Й.

в яких повинні взяти участь члени Окружної Управи та Урядовці і конвенційні Делегати наступних Відділів:

40, 87, 127, 149, 299, 304, 351, 360 і 363

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Звіт з діяльности Окружної Управи;
2. Вибір Окружної Управи;
3. Доповідь МАРІЇ ДУШНИК, заступниці головного предсідника УНС;
4. Плян праці на 1979 рік

У Зборах візьме участь:

Марія Душник, заступниця головного предсідника Українського Народного Союзу

До участи в Зборах запрошені також члени УНСоюзу та ширше Громадянство.

Роман Конотопський, голова

Марія Гаравус, касир — Іван Гаврилюк, секретар

Повстанці в Нікарагуї...

(Закінчення зі стор. 1)

отичний Фронт і Данієль Ортега Саведра, 35-річний член Національної Дирекції Сандіністів. Всі вони заявили, що бажають вдержувати добрі відносини із ЗСА.

У міжчасі уряд ЗСА, скритикував заяви країн Андейського Спільного Ринку скликав надзвичайні наради міністрів закордонних справ Організації Американських Держав (ОАС) з метою „розглянути критичну ситуацію в Центральній Америці, зокрема в Нікарагуї. Наради мали початись у Вашінгтоні в середу, 20-го червня. Сандіністи, однак, є проти будь-якого втручання Організації Американських Держав у внутрішні справи Нікарагуи.

Політичні спостерігачі уважають, що сандіністи, здобувши місто Рівас, проголосять офіційно встановлення хунти, яку деякі країни можуть визнати, як новий уряд Нікарагуи.

Відбувся XXII Злет...

(Закінчення зі стор. 1)

Мирослав Солтис, понад 100 учасників) та спортові ігри, якими керував Мирослав Футала. Не зважаючи на несприятливу погоду керівникам Злету вдалося на час виконати всю намічену програму.

У вечірніх годинах для громадянства та молоді відбулась забава, під час якої грала оркестра „Іскра".

У неділю, вранці учасники Злету вислухали Богослуження, яке відправили капелян УАПЦ о. Іван Ткачук та о. Петро Дудяк з Стемфорду. Відтак усі перейшли до Пам'ятника Героїв, де покладено вінок у пошані тим, які віддали своє життя за волю України. В окремий спосіб відзначено 50-річчя ОУН та вшановано пам'ять сл. п. Провідника ОУН Степана Бандери у 20-річчя його трагічної смерти.

О год. 5-ій по полудні відбулось закриття Злету і проголошення вислідів Конкурсів та проголошення Осередків Першунів Злету СУМ-А, яке відбулося у світлиці СУМ-А. Вислідки з окремих конкурсів проголошували керівники, а медалі вручив командант Злету Лев Іваськів. На закінчення, до учасників промовив голова КУ СУМ-А М. Шмігель, погратулювавши юнацтву за участь та всім тим, які здобули нагороди. Він також закликав юнацтво та дружинників СУМ-А численною участю прибути на цьогорічні табори СУМ-А, де гостем буде Валентин Мороз. З черги промовляли Лев Іваськів та Ігор Мірчук, склавши подяку всім, які причинилися до успіху Злету.

Відтак проголошено Осередки Першунів XXII Злету СУМ-А: І-ше місце Осередок СУМ — Ню Йорк, 177 точок, II-ге місце Осередок СУМ — Йонкерс, 172 точки, III-тє місце Осередок СУМ — Філядельфія, 83 точки. Трофей Першуна вручив голова КУ СУМ-А Булавний з Осередку СУМ-А в Ню Йорку Олі Гірняк. Цьогорічний Злет закінчено відспіванням українського національного гимну.

ВИКЛИК ЧЕСНИМ ...

(Закінчення зі стор. 2)

кий кореспондент: „І все таки, хоч роля росіян є рішальною у зміні стратегічного балянсу в Еритреї, є сумнівним як далеко це змінило політичний балянс. Зустрінувшись із концентрованим наступом, ЕПЛФ зорганізував свідомий, повністю обговорений „стратегічний відступ"... І що є найважливіше, він продовжує одержувати підтримку еритрейського селянства і робітничої кляси". Отже еритрейці дальше боряться, хоч тепер проти них стоїть Москва, „соціялістична країна" і зовсім не збираються капітулювати.

„Помилятися — річ людська, але в помилках жити — річ диявольська". Історія дала нагоду всім чесним учасникам демонстрацій та різних поступань, які у великій мірі причинилися до упадку Сайгону, пізнати свою помилку та створює їм багато нагод, щоб ту помилку, яка спричинилася до зла, направити. Чи вони ці нагоди використають? На підставі цього історія буде їх судити.